



enfarinat, en Joan Nicasio, enfilant fil a l'agulla de remendar, l'Enric, l'àvia Antonieta, l'avi Esquelleta, en Galindo l'Olga...) asseguts amb la cadira al carrer, prenen la fresca i arreglaven el país, mentre de tant en tant esquivaven una pilota o havien de posar pau entre dos pollets que gallejaven. Una cantonada més cap enllà, en Mógines ensenyava en Campeón una enfilada d'auells que venia de fer aquella tarda. Amb tot això, havia arribat l'hora de sopar, les taules eren parades i de sobte el carrer s'omplia de les veus de les mares cridant els marrecs, allargant i augmentant el tò de la veu en l'última síl·laba del nom, era la senyal que desencadenava la pau i tranquil·litat en el carrer. A l'hora de sopar, el carrer canviava la concurrència i cridòria, en desert i silenci només es sentia el murmur de les famílies en la reunió de l'últim apat del dia.

Però la pau no durava gaire, menjàvem amb una mossegada, per la dèria de tornar a jugar. I de mica en mica, ara un ara l'altre, tots tornàvem a sortir, i com si paulatinament, s'anés pujant el volum, es passava de sentir un o dos nens, al mateix brogit d'abans. Els grans també sortien, a vegades es reunien al voltant de la finestra de l'antic menjador de can Lau, on posava l'altaveu del primer tocadisc que jo recordo haver escoltat i sentien en Nat King Cole, Americanes, que tan agradaven, especialment a l'avi Esquelleta, en Machín, i una parella de rossos alemanys. Els petits ens anà-

vem acostant, com els pollets a la lloca, a l'àvia Tereseta i li demanàvem que ens expliqués una rondalla, i una altra i una altra... Per la negra pantalla del cel estelat, començaven a desfilar prínceps, fades, ogres, aventurers, ventafocs, llops, bruixes, nans..., tot el que era real desapareixia, com si per art d'encantament, la realitat es convertís en un immens teatre de guinyol, presidit per la lluna que ens contemplava riallera, fins que el pas del temps ens retornava a la rutina diària i arribava l'hora d'anar a joc, tots a una en demanàvem una altre, l'últim! Les mares protestaven, l'àvia Tereseta es feia pregar una mica i finalment cedia, amb la condició de que fos l'últim; aquella àvia, era per a nosaltres com la bona fada, era un pou ple de rondalles; finalment sentíem allò de, "rera la porta hi ha un gos, rera la porta hi ha un gat i aquest conte s'ha acabat". Tots ens dèiem bona nit i ens n'anàvem cap a casa nostra mentre veíem en Joan i l'Enric de can Nicàsio, que ja tornàvem de veure el temps, havien decidit l'hora de sortir a la teranyina i deixaven les pedres corresponents al costat de la porta perquè el sereno, en Sagàs, sabés a quina hora els havia de despertar.

Ja dins el llit, sentia les últimes veus que lentament s'apagaven, mentre les portes s'anaven tancant i la remor de la mar petant en el esculls del Codolar m'anava bressolant i la son em guanyava.

Benjamí Bofarull i Gallofré.

CINC ANYS!!

Qui ho hauria jurat! Ara fa 5 anys va aparèixer "L'ESCALENC" portant el número 1. En farà aviat tres que surt imprès. Xino-xano hem anat fent el nostre camí; amb dificultats i paciència, però també amb satisfaccions: la que dona l'obra creada; la dels compliments que se'ns adrecen; la de constatar que, a part algunes escaramusses dialèctiques, —que a fi de comptes afegeixen a l'interès d'una publicació—, rars són els escalencs que no adquireixen o que no lleixen el nostre mensual.

No gensmenys, els artesans del Butlletí tenim ambicions. Legítimes. La que més ens impelleix és la de voler més participació del públic. Que d'altres dels que ja hi col·laborem, vinguin a engrossir les nostres files.

Avortament, eutanàsia, treball negre, economia submergida, pau i guerra, ensenyança pública, etc. són temàtiques abordades en "L'Escalenc" i que, aparentment almenys, sembla que han deixat impassibles als escalencs; a pènes hi ha hagut un parell de reaccions. I, per tant, s'ha de reconèixer que es tracta d'assumptes de cabdal importància que ens interessen a tots.

Com que volem creure que el nivell intel·lectual dels nostres conciutadans és més elevat del que fan creure les aparències, ens demanem què passa? i ens responem que hi deu haver moltes persones que no s'atreveixen a plasmar llurs idees sobre un paper destinat a ser publicat.

Si aquesta és la raó per deixar posicions sigui en un racó de l'intel·lecte, sigui en el fons d'un calaix, els volem assenar: si callen per por de llur ortografia que saben defectuosa, ja ho arreglarem els de la Redacció procurant de no alterar el sentit del text presentat.

Si callen per timidesa, sàpiguen que ningú se'ls menjarà, i encara menys nosaltres. Les bones idees no tenen pas l'obligació de ser exposades retòricament o sense faltes d'ortografia.

Som escalencs; som tots amics; gairebé que tots ens coneixem. Quin mal hi ha en voler aportat llum, encara que sigui feble, en grans zones d'ombra?

Que degut a l'excessiu amor propi que tenim els humans, algú pot reaccionar rígidament? No per això hem de renyir.

Ja ho sabem: lluitar contra la deshonesdat intel·lectual, la grolleria o la impudència és fatigós i posa a voltes en perill la ingenuïtat i la bona fe. Però, entre gent civilitzada no hem d'abaixar-nos a la condició d'animals irracionals.

A "L'Escalenc", obert i independent, no podem plaure sempre i a tothom; volem plaure sovint i als més, i desplaure rarament i als menys. I si la causa defensada és justa, ademés de ser popular, "que lladrin els xacals mentre la caravana passa"!

Escriviu-nos! Col·laboreu exposant vostres opinions en tal o qual problema que pessigolleja la vostra ment; suggeriu solucions a qualsevol problema local o general! Enriquim, junts, socialment i cultural el nostre, EL VOSTRE, Butlletí, que ja és patrimoni de L'Escalenc!

Tots plegats, doncs, ensetem aquest sisè any d'existència de "L'Escalenc".

J.S.R. — J.B. — D.P.

PENSAMENTS FISOLOFICO — APERDUATS.

Pere Navarro.

Quan et parlin dels altres, no diguis mai:
"Això no és el meu problema".

Quan et demanin col·laboració no diguis mai:
"Ara no puc".

Quan es tracti dels teus deures, no diguis mai:
"No tinc temps".

Quan es tracti de les teves pròpies faltes no diguis mai:
"No puc evitar-ho".

Quan facis mal ús de la teva llibertat no diguis mai:
"i iNo sóc cap nen petit!!".

Quan hagi de fer una cosa desagradable. No t'esveris.
"Rumia-ho".

NO PODEM RENTAR-NOS LES MANS DEL
FUTUR DEL NOSTRE POBLE